

и в улиците тъмни с крачки тежки
спокойно броди вред Смъртта.

Но ето хладният ѝ джх ползва —
пред избичката спира тя,
и в ужас стария Демит настрхва,
и стон възбличва на уста,

— О, не! Далеч! Не давам го! Не бива!
Последен внук — последна скръб!
Възспри ржката си немилостива!
Едничък е и толкоз скъп!

И разтреперан пипа го той в шемет:
— Челото... вледенено... мраз!...
Не може туй! Не може! Нема да го вземе!
Далеч, далеч със него аз!...

Обезумел от страх, Демит трепери,
детето грабва като в сн
и пипнешком през нисичките дъвери
едвам измжва се навън.

И глухо тук таме с тояжката почуква,
разветрил белите коси.
Възпира вмиг, поема джх и хуква:
да го спаси, да го спаси!...

Но вмиг той спира се, простенва, охва,
изкривя старчаско лице
и, залюлял се в немощ, тежко грохва
със хладен детски труп в ръце...

А вред — ни шум, ни лай, ни вик човешки —
гробовно сннна пустота,
и само сред нощта със стъпки тежки
спокойно броди там Смъртта.